

ОКРЕМА ДУМКА

судді Конституційного Суду України Вдовіченка С.Л. стосовно Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Мартинова Володимира Володимировича щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 469 Митного кодексу України

Суб'єкт права на конституційне звернення – громадянин Держави Ізраїль Мартинов В.В. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення словосполучення „користування та розпорядження“, яке міститься у положеннях частини другої статті 469 Митного кодексу України (далі – Кодекс), в аспекті питання, у чому полягає об'єктивна сторона адміністративного правопорушення: у користуванні та розпорядженні товарами без дозволу органу доходів і зборів чи у вчиненні однієї із зазначених дій.

Конституційний Суд України прийняв Рішення від 31 березня 2015 року № 1-рп/2015 (далі – Рішення), у якому визнав:

– словосполучення „користування та розпорядження“, що міститься в положеннях частини другої статті 469 Кодексу, згідно з якою адміністративним правопорушенням визнається, зокрема, зміна стану товарів, митне оформлення яких не закінчено, або товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні під митним контролем на складі тимчасового зберігання, на складі організації – отримувача гуманітарної допомоги або на митному складі, користування та розпорядження ними без дозволу органу доходів і зборів, необхідно розуміти так, що адміністративним правопорушенням є окремо як користування, так і розпорядження без дозволу органу доходів і зборів товарами, митне оформлення яких не закінчено або які перебувають на тимчасовому зберіганні під митним контролем чи поміщені в режим митного складу;

– користування або розпорядження транспортними засобами особистого користування, які поміщені в митний режим тимчасового

ввезення на митну територію України, не є адміністративним правопорушенням, передбаченим у частині другій статті 469 Кодексу.

Підтримуючи висловлену в Рішенні правову позицію щодо порушеного у конституційному зверненні питання, вважаю, що Конституційний Суд України не посилив своєї мотивації посиланням на положення міжнародно-правових актів, які регулюють питання тимчасового ввезення транспортних засобів особистого користування на митну територію іншої держави та користування ними, а тому на підставі статті 64 Закону України „Про Конституційний Суд України“ висловлюю окрему думку.

Із долучених до конституційного звернення судових рішень вбачається, що громадянин Мартинов В.В. порушує перед Конституційним Судом України питання щодо притягнення до адміністративної відповідальності за користування транспортним засобом особистого користування, який поміщений у митний режим тимчасового ввезення на митну територію України, третіх осіб – нерезидентів, тобто осіб, які не ввозили транспортний засіб в Україну. За пунктом 60 частини першої статті 4 Кодексу транспортними засобами особистого користування є, зокрема, наземні транспортні засоби з відповідними кодами товарних позицій згідно з Українською класифікацією товарів зовнішньоекономічної діяльності, що зареєстровані на території відповідної країни, перебувають у власності або тимчасовому користуванні відповідного громадянина та ввозяться ним виключно для особистого користування.

Відповідно до статті 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Якщо міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені Кодексом та іншими законами України, застосовуються правила міжнародного договору України (частина третя статті 1 Кодексу).

Питання тимчасового ввезення на митну територію України транспортних засобів врегульовано як у Кодексі, так і в положеннях Додатка С до Конвенції про тимчасове ввезення (далі – Конвенція), до якої Україна приєдналася згідно із Законом України „Про приєднання України до Конвенції про тимчасове ввезення“ від 24 березня 2004 року № 1661–IV.

Основним змістом Конвенції, прийнятої з метою спрощення та гармонізації митних процедур щодо тимчасового ввезення, є зобов'язання кожної із Договірних Сторін давати згоду на тимчасове ввезення транспортних засобів, зазначених у Додатках до Конвенції.

Відповідно до пункту (b) статті 7 Додатка С до Конвенції транспортні засоби приватного використання можуть використовуватися третіми особами, які мають належний дозвіл користувача права на тимчасове ввезення; кожна Договірна Сторона може дозволити таке використання особою, яка постійно проживає на її території, зокрема якщо вона використовує його (транспортний засіб) від імені і згідно з інструкціями користувача права на тимчасове ввезення.

Таким чином, громадянин-нерезидент, який ввіз транспортний засіб особистого користування на митну територію України і помістив його в митний режим тимчасового ввезення, може передавати цей транспортний засіб у користування третій особі – нерезиденту.

Отже, оскільки в Конвенції закріплено регулятивні норми, які є обов'язковими, мають вагоме юридичне значення для більш повного і всебічного розгляду та прийняття рішення у цій справі, Конституційний Суд України повинен був вказати у Рішенні про здійснення правового аналізу Конвенції.

Суддя
Конституційного Суду України

С. ВДОВІЧЕНКО